

Múltkoriban Krúdy ürügyén találkozunk, a lakásán, badacsonyi szürkebarát mellett, ahol kedves íróbarátaival együtt vallott az íróról, általában az irodalomról, magnetofonszalagra.

— *A magyar irodalomnak vannak olyan írói, akiket az irodalom maga választott és vannak írói, akik maguk választották az irodalmat tevékenységi területüknek. Krúdy Gyula azok közé tartozott, akiket az irodalom választott: hogy az irodalmat tulajdonképpen képviselje, illetőleg adja és művelje. Ez szerencsés dolog, mert ha az irodalmat földben képzelnök el, akkor vannak olyan emberek, akikhez a föld odamenne, nem kellene megvenni, odamenne és nagyon gazdag, kitűnő emberek lennének...*

Az utóbbit már tréfás mosollyal mondta Tamási Áron, aki megelőzően arról panaszkodott, nagyon sajnálta, hogy két nagy írótársával nem sikerült személyesen találkoznia: Ady Endrével és Krúdy Gyulával. (Bár amikor Móricz Zsigmonddal találkozgatott, sokszor órákig ültek egymás mellett, alig ejtve néhány szót, így „csevegtek”...)

Kik tehát a kedves írói, akikkel könyveiken keresztül beszélget?

Gondolkozik, bort tölt, megmarkolja a poharát, s lassú mozdulatokkal a pohár talpával végigsimogatja maga előtt, körözve, a terítőt. Nehezen indul vallomásra.

— *Az egyes írók közül azokat szeretem, akikben derű van, kedély és szív... Rám óriási hatással volt Swift és Cervantes. Az oroszok közül, talán a legjobban, Turgenyevet szeretem. A magyarok közül szeretem Jókait, Mikszáthot, Krúdyt, ezt a vonalat... De nagyon nehéz és igazságtalan dolog is megnevezni, így hirtelen írókat, mert bizonyosan kihagy az emlékezet. Csak megismételhetem, amit Krúdyra mondtam, hogy azokat szeretem, akik nem irodalmat csinálnak, hanem akiket az irodalom maga választ írókká...*

Mint egy bölcs falusi törvénybíró, vagy keleti kádi, olyan körülményesen s körültekintően ítélkezik, hogy azokat se bántsa meg kelleténél jobban, akiket nem emleget...